

Въ заключение не мога да не разкажа и смѣшната историйка, какъ тя се наказваше сама.

Влизаме ние въ кухнята, а Кутка стои въ жгъла, изправена на заднитѣ си крака.

— Какво значи това?

Готвачката се смѣе.

— Да, Кутка ей сега ублизва смѣтаната, за

което нѣщо азъ я сплашихъ. И какво направи тя? Отиде въ жгъла и тамъ застана. Наистина умно куче!...

Ние, разбира се, веднага простихме Кутка и се хвърлихме да я попрѣгрѣщаме и погладиме, тъй че бѣдното куче просто не знаеше, дѣ да се дѣне отъ нашата обичъ къмъ него.

Отъ руски прѣведе Ст. П. В.

БѢЛКА — ГЕРОЙ

(Разказъ — за дѣца и юноши, отъ А. Давидовъ.)

Въ дупката на едно дърво живѣеше цѣло сѣмейство бѣлки: бащата — бѣлка, майката, дъщерята и синътъ. Бащата ходѣше за дървца, а майката за жължди.

Тѣ си живѣеха много добрѣ. Кжщата имъ бѣше сгодно направена.

Една сутрина бащата се завърна въ кжщцата твърдѣ разтревоженъ. Той се разпжхтѣ отъ умора и вълнение и отчаяно замаха единия си кракъ:

— Крийте се, — извика той още отъ далечъ, — ловець иде насамъ! Всички ни ще избие!...

Отвѣнъ ловець къмъ насъ бърза,
Върви той и все си свири,
И прѣдъ него куче бѣга,
Насъ, разбира се, той дири,
Иска бѣлка да убие,
Дреха за да си ушие.

— Крийте се, дѣчица!... Скоро, скоро, побързайте!...

А ловецьтъ, вече дошълъ при тѣхъ, стоеше подъ джба и се канѣше да стрѣля. Опитното му око изведнажъ съгледа гнѣздото.

Но тукъ се случи една необикновена история. Бащата веднага изкочи отъ дупката, скокна

на земята, прѣдъ очитѣ на ловеца, и търти въ бѣгъ. Кучето залая и се спусна по диритѣ.

Ловецьтъ щомъ видѣ бѣлката, сжщо се спусна слѣдъ нея и забрави за гнѣздото.

Той и кучето тичатъ слѣдъ бѣлката, а тя сѣ повече и повече се отдалечава отъ тѣхъ и ги отвежда далечъ отъ гнѣздото.

Вечеръта късно, когато се стъмни съвсѣмъ, бащата се завърна въ дупката и синъ му го посрѣщна съ тия думи:

— Защо, тате, скочи прѣдъ ловеца?

— За да го отведе отъ дървото, дѣто е жилището ни. Той искаше да улови мене и азъ скочихъ прѣдъ него, та да забрави за дупката.

— Ами ако бѣше те убилъ? продължи синътъ.

Бащата отвърна:

— Мене ми е жално за васъ. Себе си бѣхъ забравилъ. Но хубаво стана, че ви избавихъ отъ неминуемата бѣда. Ние, звѣрчетата, всѣ кога тъй постжпваме, — за близкитѣ ни живота си даваме!...

Слѣдъ малко всички бѣлки се успокоиха. Тѣ продължаваха да водятъ тихъ и спокоенъ животъ. Па нѣма и защо да се боятъ при такъвъ герой!...

Отъ руски прѣведе Ст. П. В.